

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3334/2019
03.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Народна скупштина, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1102/18 од 10.05.2019. године, у седници већа одржаној 03.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1102/18 од 10.05.2019. године, у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2762/17 од 13.12.2017. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, сходно одредби члана 10. став 1. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, за временски период од 02.11.2009. године до 31.05.2012. године, за 211 дневница исплати износ од 591.011,85 динара (нето износ) и то појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора сходно одредби члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину, исплати износ од 87.227,60 динара (нето износ) и то за сваку годину појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 283.582,39 динара, са законском затезном каматом од 13.12.2017. године, као дана пресуђења, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1102/18 од 10.05.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и жалба тужене у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и захтев тужиле да се обавезе тужена да плати тужилци на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину, укупан износ од 87.227,60 динара и то појединачно одређене износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате се одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да плати туженој трошкове за састав жалбе у износу од 32.000,00 динара, док је ставом четвртим изреке, одбијен захтев тужиле да се обавезе тужена да плати тужилци трошкове за састав одговора на жалбу, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу који се односи на исплату регреса за коришћење годишњег одмора, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била народни посланик у Народној скупштини Републике Србије, у два мандата од 2008. године до 2012. године. Тужилца је у спорном периоду присуствовала на 211 седница Скупштине и њених одбора, а како јој тужена није исплатила дневнице, као ни регрес за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину, то је првостепени суд применом одредби члана 10 и 21 Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини РС, усвојио тужбени захтев тужиле за исплату дневница и накнаде на име регреса за коришћење годишњег одмора.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, у делу за неисплаћени регрес за коришћење годишњег одмора и одбио тужбени захтев тужиле, уз образложење да је погрешно примењено материјално право и да је у конкретном случају меродаван пропис Закон о платама у државним органима и јавним службама, и да је тужилци регрес урачунат у коефицијент применом одредбе члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд преиначио другостепену одлуку, у наведеном делу.

Одредбом члана 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр.34/01...92/11), уређује се начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања између осталог и народног посланика на сталном раду у Народној скупштини. Плата лица из члана 1. овог закона према правилима из члана 2. утврђује се на основу основице за обрачун плата, коефицијената, додатака на

плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и плату у складу са законом.

Према правилима из члана 4. истог Закона коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему. Коефицијент садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење одмора.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, народном посланику на сталном раду у Народној скупштини не припада право на регрес за коришћење годишњег одмора у смислу члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, имајући у виду да се у конкретном случају примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, јер је додатак на плату већ садржан у коефицијенту, којим се изражава сложеност послова, одговорност, услови рада и стручна спрема.

С обзиром на претходно, неосновано је позивање ревидента на погрешну примену материјалног права.

Ревизијским наводима није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде. Наводи ревизије су већ истицани у жалби и по оцени Врховног касационог суда, детаљно су и правилно оцењени у побијаној одлуци.

Како је ревизија тужиље одбијена као неоснована, одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Имајући у виду изнето, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић